

Número: 48

“Així no aprenen” 1

Professors i psicòlegs identifiquen deu conductes dels pares que entorpeixen l'educació dels nens

La majoria de pares i mares concedeix molta rellevància als estudis dels fills i prova d'implicar-s'hi. Però mestres i psicòlegs asseguren que no sempre tenen clar quin és el seu paper en l'aprenentatge escolar i de vegades adopten actituds que acaben perjudicant l'educació dels fills.

ESTUDIAR AMB ELLS

Ser pare i mestre ahora crea conflictes i dependència

“Arriben els primers deures escolars i el pare i la mare són allà, al seu costat; els deures són de la criatura, no de la família; el deure de la família és vetllar perquè el nen tingui espai i temps per fer les seves tasques i, si són molt petits, facilitar l'organització del temps”, explica María Jesús Comellas, professora de la UAB a la facultat de Ciències de l'Educació i psicòloga especialitzada en les relacions família-escola. Benjamí Montenegro, de l'Equip Psicològic del Desenvolupament de l'Individu, diu que el paper dels pares és el d'auditors: “Han de controlar que la feina estigui feta, però no

entrar en el contingut perquè es tracta que les tasques les facin els nens i així treballar la seva autonomia”. Això no significa que si el nen planteja algun dubte no se li donin pistes o eines per resoldre'l. Diuen els experts que fer de mestres i pares ahora només porta problemes: crea conflictes familiars diaris i genera dependència, perquè els nens s'acostumen que hi hagi algú a sobre d'ells per treballar. I si la criatura té dificultats d'aprenentatge o necessita reforç, el consell és buscar un professor particular.

SOLUCIONAR-LOS-HO TOT

*Resoldre les seves badades
dificulta la maduració*

“Els nens han d’aprendre a organitzar-se i a resoldre els seus problemes, a qualsevol edat, i no s’ha d’enviar ningú corrent a comprar tinta d’impresora al vespre perquè l’endemà ha de lliurar un treball ni portar-li a l’escola el llibre o l’entrepà que s’ha oblidat a casa; si els pares els solucionen tot ‘amb tal que estudiïn’, no maduren, no assumeixen les seves responsabilitats ni aprenen a ser autònoms”, coincideixen Comellas i Montenegro.

CENTRAR-HO TOT EN L’ESTUDI

Fer de la formació l’eix de la vida familiar fa malbé la relació

Els educadors asseguren que una frase molt reiterada dels estudiants és “als pares només els interessa si estudio, les altres coses no els importen gens”. “Quan ho focalitzes tot en els estudis, quan el primer que li preguntes al fill a la porta de l’escola és quins deures té o quina nota li han posat en comptes de com li ha anat el dia, o amb qui s’ha relacionat, transmetes que t’interessa l’aprenentatge, no la persona”, diu Comellas. I agrega que el mateix passa quan s’allibera de tasques domèstiques el fill universitari perquè “la seva feina és estudiar”. “Aquella persona ha de viure, ha de saber organitzar-se, tenir habilitats domèstiques i saber relacionar-se, i d’això de vegades no ens n’ocupem, ni ens interessem per la vida emo-

cional i relacional dels fills”, emfatitza la psicòloga.

VOLER GENIS

Sobreestimar sovint provoca l’efecte contrari

Els mestres expliquen que una pràctica molt habitual en les famílies és sobreestimar els nens. “Tots volen un fill geni i els omplen el bressol d’artefactes, abusen de jocs didàctics, s’afanyen perquè aprenguin moltes coses i com més aviat millor, i aquesta sobreestimació no només no influeix en una evolució cognitiva més ràpida sinó que sovint té efectes contraproductius en forma de problemes d’atenció o de falta de concentració”, explica Joan Domènech, mestre de l’escola Fructuós Gelabert de Barcelona. Aquesta impaciència respecte a l’aprenentatge provoca, segons els psicòlegs, que els pares es desesperin davant les primeres dificultats en els estudis o visquin com un fracàs els primers mals resultats, sense tenir en compte que l’educació és un procés a llarg termini i que el que els nens necessiten per aprendre és paciència i ànim. “Els pares no haurien de considerar els mals resultats com un fracàs perquè això redueix l’autoestima dels fills i incapacita cada vegada més els uns i els altres”, adverteixen.

Mayte Rius. La Vanguardia,
13 de setembre del 2016